

15. 11. 2024

ID: 118817

Odpovědnost státu za škodu

Není-li nárok obviněného na náhradu újmy způsobené mu jeho nezákonným trestním stíháním vyloučen v případě, že obviněný v průběhu svého trestního stíhání původně prosazoval jeho zastavení z důvodu, pro který mu zákon poskytoval možnost dosáhnout následného vydání zprošťujícího rozhodnutí (čehož pak obviněný úspěšně využil), není žádný dostatečně přesvědčivý důvod, pro který by na takovýto procesní návrh obviněného mělo být nahlíženo jinak v situaci, kdy je v něm poukazováno na existenci důvodu vedoucího k zastavení trestního stíhání, pro který však zákon obviněnému možnost následně prohlásit, že na projednání své věci trvá, neskýtá.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 899/2024-134 ze dne 11.9.2024)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce M. Š., zastoupeného Mgr. M.P., advokátem se sídlem v Č.B., proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., jednajícím Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v P., o zaplacení částky 650 537,60 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 45 C 173/2021, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2023, č. j. 54 Co 273/2023-112, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2023, č. j. 54 Co 273/2023-112, se zrušuje a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se v řízení domáhal po žalované zaplacení částky 650 537,60 Kč s příslušenstvím sestávající z částky 183 871,60 Kč, která připadala na náhradu škody odpovídající nákladům na žalobcovu obhajobu v trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 5 T 26/2013 (dále též jen „posuzované řízení“), dále z částky 300 000 Kč, na kterou žalobce vyčíslil náhradu nemajetkové újmy, kterou utrpěl v důsledku toho, že uvedené trestní řízení, v němž byl žalobce stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) zákona č. [140/1961](#) Sb., trestní zákon, bylo vedeno nezákonně, neboť skončilo jeho pravomocným zastavením, a konečně z částky 166 666 Kč, jež odpovídala náhradě nemajetkové újmy, kterou měl žalobce utrpět v důsledku nepřiměřené délky posuzovaného řízení.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 26. 5. 2023, č. j. 45 C 173/2021-78, rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 250 037 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,25 % ročně od 28. 7. 2021 do zaplacení (výrok I), zatímco ve zbylém rozsahu představovaném částkou 400 500,40 Kč s příslušenstvím (správně 400 500,60 Kč – poznámka Nejvyššího soudu) žalobu zamítl (výrok II) a žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení (výrok III).

3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobcovo trestní stíhání pro podezření ze spáchání shora uvedeného trestného činu bylo zahájeno usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje ze dne 3. 5. 2011, č. j. KRPU-12053-103/TČ-2009-040272. Dále soud prvního stupně podrobně popsal průběh posuzovaného řízení, a to z pohledu časové posloupnosti jednotlivých

procesních úkonů, které byly v jeho průběhu realizovány, jakož i vydaných rozhodnutí, přičemž ze žalobcova účastnického výslechu čerpal zjištění o dopadech předmětného trestního stíhání do jeho soukromého a profesního života. V této souvislosti mimo jiné zjistil, že obžaloba byla proti žalobci podána dne 11. 2. 2013, načež Okresní soud v Děčíně rozsudkem ze dne 19. 4. 2016 žalobce této obžaloby zprostil. K odvolání státního zástupce poté ve věci rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, který zmíněný rozsudek dne 11. 5. 2017 zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení. K žalobcově návrhu ze dne 10. 9. 2020 poukazujícimu na nepřiměřenou délku trestního řízení poté Okresní soud v Děčíně usnesením ze dne 2. 10. 2020, jež nabylo právní moci dne 6. 10. 2020, žalobcovo trestní stíhání zastavil, a to podle § 11 odst. 1 písm. m) a § 223 odst. 1 zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), dále jen „tr. ř.“, tj. z důvodu, že tak stanoví vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána. Dále se soud prvního stupně zaměřil na jednotlivé úkony právní služby, které v posuzovaném řízení vykonal žalobcův obhájce, a v rámci zjištění případů nezákonného trestního stíhání srovnatelných s případem žalobce se zabýval případy řešenými rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2019, č. j. 72 Co 246/2019-91, jakož i rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 9. 2019, č. j. 8 Co 1141/2019-170, a ze dne 17. 4. 2018, č. j. 8 Co 396/2018-191. Také zjistil, že žalobce svůj požadavek na zaplacení částky 650 537,60 Kč předběžně uplatnil u žalované dne 27. 1. 2021, na což žalovaná reagovala dne 13. 10. 2021 tak, že konstatovala porušení žalobcova práva za projednání jeho věci v přiměřené lhůtě, jeho finančním požadavkům však nevyhověla.

4. Po právním posouzení uvedených skutkových zjištění, které vycházelo z aplikace v rozsudku citovaných ustanovení zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „OdpŠk“), dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobci svědčí vůči žalované právo na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, kterou utrpěl nezákonným trestním stíháním, jakož i na náhradu škody, jež žalobci vznikla v podobě nákladů vynaložených na jeho obhajobu. Výši přiměřeného zadostiučinění za utrpěnou nemajetkovou újmu přitom stanovil na základě vzájemného porovnání žalobcova případu s výše zmíněnými srovnávanými kauzami, čímž dospěl k částce 150 000 Kč. Z titulu náhrady škody odpovídající vynaloženým nákladům na obhajobu shledal soud prvního stupně podanou žalobu důvodnou ve vztahu k částce 100 037 Kč, neboť ta odpovídá nákladům vynaloženým v souvislosti s úkony žalobcova obhájce, jejichž provedení bylo prokázáno a které soud prvního stupně současně vyhodnotil jako úkony účelné s tím, že při stanovení výše přiznané částky vyšel z vyhlášky č. [177/1996](#) Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Prvostupňový soud proto žalobě vyhověl ve vztahu k celkové částce 250 037 Kč. Ve zbývajícím rozsahu pak shledal žalobu nedůvodnou, což platí nejen o zbývajících částech obou výše zmíněných nároků, ale též o celém nároku vyčísleném v žalobě na částku 166 666 Kč a připadajícím na náhradu nemajetkové újmy, kterou měl žalobce utrpět z důvodu nepřiměřené délky posuzovaného řízení. Samotné zastavení trestního stíhání, ke kterému došlo z důvodu jeho nepřiměřené délky, je totiž v daném případě dostatečnou satisfakcí uvedené újmy, neboť žalobce sám zastavení trestního stíhání z tohoto důvodu opakovaně požadoval, pročez lze dle soudu prvního stupně uvedený závěr přijmout i na základě analogické aplikace § 12 odst. 1 písm. b) OdpŠk.

5. K odvolání obou procesních stran poté ve věci rozhodoval Městský soud v Praze jako soud odvolací, který v záhlaví uvedeném rozsudkem rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku I změnil tak, že žalobu zamítl také ve vztahu k částce 250 037 Kč s příslušenstvím (výrok I rozsudku odvolacího soudu), zatímco v zamítavém výroku II tento rozsudek jako věcně správný potvrdil (výrok II rozsudku odvolacího soudu) a závěrem rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (výrok III rozsudku odvolacího soudu).

6. Odvolací soud, jenž zopakoval dokazování trestním spisem vztahujícím se k předmětnému trestnímu řízení, skutkové závěry soudu prvního stupně dále doplnil o zjištění, že důvod, pro který byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 19. 4. 2016 obžaloby zproštěn, vycházel ze závěru, podle kterého skutek uvedený v obžalobě není trestným činem. Tento závěr okresního soudu však Krajský soud v Ústí nad Labem vyhodnotil ve svém kasačním rozhodnutí ze dne 11. 5. 2017 jako „přínejmenším předčasný“, pročež okresnímu soudu uložil doplnit dokazování a znovu se zabývat objektivní a subjektivní stránkou trestného činu, jenž byl žalobci kladen za vinu. Žalobce poté opakovaně soudu navrhoval, aby jeho trestní stíhání zastavil. Konkrétně se tak stalo jeho návrhem ze dne 18. 12. 2018, v němž zastavení trestního stíhání požadoval z důvodu jeho nepřiměřené délky, dále návrhem ze dne 17. 1. 2019 poukazujícím na jeho promlčení a konečně návrhem ze dne 10. 9. 2020, který opět vycházel z poukazu na nepřiměřenou délku předmětného trestního řízení. Naposledy podanému návrhu poté Okresní soud v Děčíně vyhověl, když usnesením ze dne 2. 10. 2020 žalobcovu trestní stíhání pro jeho nepřiměřenou délku zastavil. Opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí podán nebyl.

7. Ve vztahu k nárokům, jejichž existenci žalobce odvozoval od nezákonnosti svého trestního stíhání, poté odvolací soud dospěl (na rozdíl od soudu prvního stupně) k závěru, že zde podmínky odpovědnosti státu upravené v zákoně č. 82/1998 Sb. nejsou naplněny, neboť zde chybí odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí. V případě zastavení trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku, které žalobce v řízení sám navrhl (soud o něm tedy nerozhodl z úřední povinnosti), je totiž namísto analogicky aplikovat § 12 odst. 1 písm. b) OdpŠk, a to na rozdíl od situace, kdy poškozený o zastavení trestního stíhání z uvedeného důvodu nežádal, přičemž současně neměl ani možnost proti takovému rozhodnutí brojit opravnými prostředky nebo trvat na dalším projednání jeho věci. A právě okolnost, že se žalobce v nyní řešené věci zastavení trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku sám opakovaně domáhal, a to navíc za situace, kdy byl původní zprošťující rozsudek zrušen pro předčasnost v něm vysloveného závěru, v souladu s nímž skutek, který byl žalobci kladen za vinu, není trestným činem, jakož i to, že čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezaručuje právo na zastavení nepřiměřeně dlouho vedeného trestního stíhání, pročež soud není povinen ani oprávněn sám k takovému zastavení přistoupit z úřední povinnosti, vedla odvolací soud k výše uvedenému závěru. Existencí žalobcovu opakovaného návrhu na zastavení trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku přitom odvolací soud odůvodnil i svůj závěr o účelovosti žalobcovu tvrzení, že by se byl po zastavení trestního stíhání i nadále domáhal jeho pokračování a vydání pro něj příznivějšího rozhodnutí, pokud by mu to zákon umožňoval.

8. Stran nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení se pak odvolací soud ztotožnil jak se závěrem soudu prvního stupně o tom, že k vytýkanému nesprávnému úřednímu postupu v posuzovaném řízení došlo, tak i s jeho závěrem, že zastavení trestního stíhání odůvodněné jeho nepřiměřenou délkou, které žalobce sám opakovaně navrhl (a tedy docílil vzniku procesní situace, o níž usiloval), představuje spolu s konstatováním porušení žalobcovu práva na projednání jeho věci v přiměřené lhůtě dostatečnou kompenzaci této nemajetkové újmy.

II. Dovolání a vyjádření k němu

9. Rozsudek odvolacího soudu, a to v celém jeho rozsahu, napadl žalobce dovoláním.

10. Žalobce je především přesvědčen, že odvolací soud pochybil při řešení otázky, zda je vznik nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy, jež byly poškozenému způsobeny jeho trestním stíháním, vyloučen na základě analogické aplikace § 12 odst. 1 písm. b) OdpŠk v případě, bylo-li trestní stíhání zastaveno z důvodu jeho nepřiměřené délky k návrhu poškozeného. Přitom se měl současně odchýlit od ustálené judikatury Nejvyššího soudu reprezentované jeho rozsudky ze dne 3.

4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3485/2013, ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2808/2014, a ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 4773/2017, jakož i od judikatury Ústavního soudu představované nálezem ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. I. ÚS 741/17. Na rozdíl od nároku na náhradu nemajetkové újmy, který je spojován s nepřiměřenou délkou řízení, totiž skutečnost, že poškozený sám o zastavení trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku požádal, není pro existenci výše zmíněného typu nároků významná. Pro závěr o existenci těchto nároků je v souladu s uvedenou judikaturou podstatné pouze to, že žalobce v pozici obžalovaného neměl po zastavení řízení z uvedeného důvodu možnost trvat na projednání věci tak, aby dosáhl své plné rehabilitace v podobě zprošťujícího rozsudku.

11. Napadené rozhodnutí dle žalobce dále spočívá na nesprávném právním posouzení otázky, zda je zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky, které poškozený sám navrhoval, způsobilé k tomu, aby spolu s konstatováním porušení práva poškozeného na projednání jeho věci v přiměřené lhůtě odčinilo nemajetkovou újmu, kterou poškozený nepřiměřenou délkou řízení utrpěl, nebo zda mu i v takovém případě náleží finanční zadostiučinění. Žalobce se přitom domnívá, že tato otázka dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena. Skutečnost, že žalobce sám zastavení řízení pro jeho nepřiměřenou délku navrhl, by podle jeho názoru neměla mít na existenci jeho nároku na náhradu předmětné nemajetkové újmy vliv, pokud žalobce tímto návrhem pouze realizoval jedno ze svých práv na obhajobu, které má za cíl dosáhnout pro něj co možná nejpříznivější rozhodnutí. To platí tím spíše, není-li zastavení trestního stíhání vycházející z uvedeného důvodu podmíněno návrhem obviněného, nýbrž o něm přísluší rozhodnout soudu z úřední povinnosti. Žalobce tak svým návrhem pouze upozornil nečinný soud na to, že zmíněné podmínky pro zastavení trestního řízení jsou v jeho případě dány. Otázku, zda je pravomocné rozhodnutí Okresního soudu v Děčíně o zastavení trestního stíhání věcně správné, přitom nepřísluší soudům v tomto odškodňovacím řízení jakkoliv posuzovat. Pokud by měl žalobce možnost po zastavení trestního stíhání v něm i nadále pokračovat, jistě by této možnosti využil. V daném případě však tuto možnost neměl, což mu však nelze klást k tíži, pokud svým návrhem na zastavení trestního stíhání sledoval dosažení stavu, za kterého po téměř deseti letech trvání řízení (což žalobce považuje za délku extrémně dlouhou) již nadále nebude ohrožen vysokým trestem odnětí svobody a trestem zákazu činnosti, jakož i případnou povinností k vysoké náhradě škody.

12. Žalobce proto navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

13. Žalovaná se k podanému dovolání nevyjádřila.

III. Přípustnost dovolání

14. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (viz čl. II a XII zákona č. [286/2021](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

15. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a za splnění podmínky uvedené v § 241 odst. 1, 4 o. s. ř., přičemž současně obsahuje i všechny náležitosti vyžadované § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval tím, zda se jedná o dovolání přípustné.

16. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

17. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení

otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

18. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. není dovolání podle § 237 o. s. ř. přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení.

19. Podané dovolání není přípustné v části směřující proti výroku napadeného rozsudku týkajícímu se nákladů řízení před prvostupňovým a odvolacím soudem, neboť tak stanoví § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Tato skutečnost nicméně nebrání tomu, aby v případě, bude-li napadené rozhodnutí podle § 243e odst. 1 o. s. ř. (byť jen částečně) zrušeno ve výroku o věci samé, dopadl tentýž procesní následek i na nákladový výrok jako na výrok závislý (akcesorický).

20. Dovolání je však přípustné, a to ve smyslu výše citovaného § 237 o. s. ř., pro posouzení obou shora uvedených hmotněprávních otázek. Otázka, zda ve vztahu k náhradě škody a nemajetkové újmy způsobené obviněnému jeho nezákonným trestním stíháním přichází v úvahu analogická aplikace § 12 odst. 1 písm. b) OdpŠk, pokud toto trestní stíhání skončilo zastavením z důvodu jeho nepřiměřené délky v situaci, kdy obviněný sám toto zastavení z uvedeného důvodu navrhl, totiž v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla v celém svém rozsahu vyřešena. Při řešení otázky, zda zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky, které obviněný sám navrhl, je ve spojení s konstatováním porušení práva poškozeného na projednání jeho věci v přiměřené lhůtě způsobilé k úplnému odčinění nemajetkové újmy, kterou obviněný nepřiměřenou délkou trestního řízení utrpěl, se pak odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

IV. Důvodnost dovolání

21. Dovolání je důvodné.

22. Podle § 1 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci (odstavec 1). Stát a územní celky v samostatné působnosti hradí za podmínek stanovených tímto zákonem též vzniklou nemajetkovou újmu (odstavec 3).

23. Podle § 2 OdpŠk se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.

24. Podle § 5 písm. a) OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním.

25. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

26. Podle § 8 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán (odstavec 1). Nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na

zastavení exekuce (odstavec 3).

27. Podle § 12 OdpŠk právo na náhradu škody nemá ten, a) kdo si vazbu, odsouzení nebo uložení ochranného opatření zavinil sám, nebo b) kdo byl zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován (odstavec 1). Právo na náhradu škody dále nevznikne, pokud a) v řízení nebylo možno pokračovat z důvodů uvedených ve zvláštním předpisu, b) bylo trestní stíhání podmíněně zastaveno a nastaly účinky zastavení trestního stíhání, c) výrok o zastavení trestního stíhání byl součástí rozhodnutí o narovnání, anebo d) trestní stíhání bylo zastaveno z důvodů uvedených ve zvláštním předpisu (odstavec 2).

28. Je ustálenou soudní praxí, že podle zákona č. [82/1998](#) Sb. odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením a vedením trestního stíhání se proto posuzuje podle § 5 písm. a), § 7 a § 8 OdpŠk jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím a neposuzuje se správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, uveřejněný pod č. 35/1991 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, a rozsudek téhož soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

29. Odpovědnost státu za škodu je sice odpovědností objektivní bez možnosti liberace (§ 2 OdpŠk), v určitých případech je však tato odpovědnost přesto zákonem omezena. Je tomu tak v případech upravených ve výše citovaném § 12 OdpŠk, tedy i v případě, který toto ustanovení upravuje v odstavci 1 pod písmenem b), podle kterého právo na náhradu škody nemá ten, kdo byl zproštěn obžaloby nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2012, sp. zn. 28 Cdo 605/2012, nebo ze dne 9. 3. 2023, sp. zn. 30 Cdo 728/2022).

30. Důvod, pro který bylo zastaveno trestní stíhání vedené proti současnému žalobci (tj. nepřiměřená délka řízení), není v § 12 OdpŠk výslovně uveden, přičemž neplyne ani z trestního řádu. V minulosti jej dovodila judikatura, podle níž bylo možné trestní řízení trvajícím extrémně nepřiměřenou dobu zastavit přímo na základě čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), eventuálně ve spojení s § 11 odst. 1 písm. j) [s účinností od 1. 7. 2017 se jedná o písm. m)] tr. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2002, sp. zn. 7 Tz 316/2001, a ze dne 27. 3. 2002, sp. zn. 4 Tz 1/2002). Byť jsou soudy v kompenzačním řízení ohledně důvodu ukončení trestního stíhání rozhodnutím trestního soudu vázány (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2012, sp. zn. II. ÚS 2761/11), je však namístě podotknout, že výše uvedený výklad trestního řádu a Úmluvy, který vedl trestní soud k zastavení řízení, je spíše ojedinělý a v judikatuře Nejvyššího i Ústavního soudu již dnes překonaný (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 41/03, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 487/03, a dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2013, sp. zn. 4 Tz 52/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 6 Tdo 227/2013). Shodně s tím, co Nejvyšší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3485/2013, uveřejněném pod číslem 77/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2808/2014, přitom ani nyní nemíní zpochybňovat postup trestního soudu v dané věci, jen poukazuje na to, že zákonodárce s tímto judikaturou (přechodně) dovozeným důvodem zastavení trestního stíhání zjevně nepočítal, a jeho absenci mezi

výjimkami z odpovědnosti státu uvedenými v § 12 OdpŠk tak nelze bez dalšího interpretovat jako záměr s cílem odškodnit bez dalšího všechny osoby, proti nimž bylo trestní stíhání zastaveno právě z tohoto důvodu.

31. Při striktní aplikaci principu presumpce nevinny (čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 2 Úmluvy) by osoba, jejíž trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu jeho nepřiměřené délky, aniž by byl učiněn závěr o tom, zda daný skutek spáchala či nikoli, měla mít na odškodnění nárok. Ze smyslu a systematiky zákona č. [82/1998](#) Sb. však plyne, že tento právní předpis přiznává odškodnění tomu, proti němuž vedené trestní stíhání bylo zastaveno se závěrem, že se trestného činu nedopustil [typicky, je-li nepochybné, že se skutek nestal, není-li trestným činem nebo není-li prokázáno, že skutek spáchal trestně stíhaný (§ 172 odst. 1 písm. a/ až c/ tr. ř.)]. Naopak v případech, kdy je trestní stíhání zastaveno, ovšem s opačným závěrem, tedy že se trestně stíhaný dopustil protiprávního jednání odpovídajícího skutkové podstatě trestného činu [například v případě podmíněného zastavení se k činu doznal (§ 307 odst. 1 písm. a/ tr. ř.), v případě narovnání prohlásí, že spáchal skutek, pro který je stíhán (§ 309 odst. 1 písm. a/ tr. ř.)], je náhrada škody vyloučena dle § 12 odst. 2 písm. b) a c) OdpŠk. V takových případech by totiž poskytnutí náhrady škody bylo v rozporu s dobrými mravy (srov. důvodovou zprávu k návrhu zákona č. [82/1998](#) Sb.), respektive s obecnými principy spravedlnosti (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3485/2013, uveřejněný pod číslem 77/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

32. V případě zastavení trestního stíhání, k němuž došlo bez toho, aby byl učiněn závěr o tom, zda stíhaná osoba daný skutek spáchala či nikoliv, by pak principu presumpce nevinny jistě blíže odpovídala interpretace, podle níž by taková osoba měla mít na odškodnění nárok. Jak však Nejvyšší soud rovněž dovodil v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3485/2013, uveřejněném pod číslem 77/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, ani v tomto případě nelze přehlédnout, že takový výklad by také mohl vést v mnoha případech k odškodnění skutečných pachatelů trestných činů, což by odporovalo dobrým mravům i obecnému chápání spravedlnosti, jak bylo zmíněno výše. Zřejmě i proto totiž zákonodárce zařadil mezi výjimky z odpovědnosti státu právě takové případy zastavení trestního stíhání, v nichž nebyl učiněn žádný závěr o vině či nevině trestně stíhané osoby - například pokud byl trestný čin amnestován [§ 12 odst. 1 písm. b) OdpŠk], trestně stíhané osobě byla udělena milost [§ 12 odst. 1 písm. b) OdpŠk] nebo poškozený vzal zpět svůj souhlas s trestním stíháním [§ 12 odst. 2 písm. a) OdpŠk]. Těmto případům pak situace, kdy důvod pro zastavení trestního řízení vycházel z jeho nepřiměřené délky, analogicky odpovídá.

33. Zároveň s tím nicméně Nejvyšší soud v označeném rozhodnutí konstatoval, že nepřiznáním odškodnění v naposledy zmíněných případech není princip presumpce nevinny zpochybněn za předpokladu, že trestně stíhanému byla dána možnost domoci se skončení řízení z pro něj příznivějšího důvodu, zejména pokud měl možnost trvat na projednání věci tak, aby dosáhl své plné rehabilitace, a to v první řadě zprošťujícím rozsudkem (k tomu srov. § 11 odst. 4 tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2014), a na tomto základě posléze i náhrady škody. Pokud však osoba, jejíž trestní stíhání bylo zastaveno dříve, než byl učiněn jakýkoli závěr o její vině, žádným takovým prostředkem nedisponuje, je jí tím zabráněno nejen v dosažení plné rehabilitace, ale v případě jinak dostupné analogické aplikace § 12 odst. 1 písm. b) a odst. 2 OdpŠk též náhrady škody, protože podmínky pro analogickou aplikaci tohoto ustanovení v takovém případě dány nejsou (shodný závěr plyne též např. z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2458/2014, ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 30 Cdo 598/2021, nebo z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3713/2016, a ze dne 13. 12. 2023, sp. zn. 30 Cdo 2281/2023, jakož i z nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 1391/15). Nejvyšší soud proto ve své judikatuře dospěl k závěru, že v případě, kdy trestní stíhání vedené proti obviněnému bylo pravomocně zastaveno z důvodů jeho nepřiměřené délky [tj. z důvodu, který je upraven v § 11 odst. 1 písm. m) tr. ř., v souladu s nímž trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno,

stanoví-li tak vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána], není analogická aplikace § 12 OdpŠk možná, neboť ustanovení § 11 odst. 4 tr. ř. obviněnému v takovém případě právo na pokračování věci nezaručuje (srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3485/2013, uveřejněný pod číslem 77/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 717/2014, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2808/2014). Učiní-li takové rozhodnutí soud v hlavním líčení, obviněný nadto není ani oprávněn podat proti tomuto rozhodnutí stížnost, neboť tento opravný prostředek zde náleží pouze státnímu zástupci (§ 223 odst. 1, 4 tr. ř., ve spojení s § 141 odst. 2 věta druhá tr. ř.).

34. Od situace, z níž vychází citovaná judikatura Nejvyššího soudu, se však nyní řešený případ odlišuje tím, že dle skutkových zjištění odvolacího soudu přistoupil Okresní soud v Děčíně k zastavení žalobcova trestního stíhání pro jeho nepřiměřenou délku poté, co žalobce vydání tohoto rozhodnutí sám opakovaně navrhl. Dle své procesní strategie realizované v rámci svého práva na obhajobu (§ 33 odst. 1 tr. ř.), v souladu s nímž byl žalobce oprávněn činit v řízení takové návrhy, které měly dle jeho názoru vést k dosažení procesního výsledku, jenž by byl pro něj co možná nejvýhodnější, tedy žalobce v řízení opakovaně vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě došlo k naplnění podmínek, za nichž lze § 11 odst. 1 písm. m) tr. ř. aplikovat (zde ve spojení s § 223 odst. 1 tr. ř.) a docílit tak ukončení předmětného trestního stíhání jeho zastavením. Na soudu jako orgánu činném v trestním řízení poté bylo, aby vzal tuto žalobcovu procesní argumentaci v úvahu a zvážil, zda jsou podmínky pro jím prosazovaný postup (jenž však nebyl žalobcovým návrhem nikterak podmíněn) skutečně dány (srov. § 2 odst. 4 a 5 tr. ř., ve spojení s § 11 odst. 1 a § 223 odst. 1 tr. řádu).

35. V uvedené souvislosti je důležité si uvědomit, že stejně by orgán činný v trestním řízení postupoval také v případě, vycházela-li by obhajoba obviněného (obžalovaného) z argumentace akcentující existenci skutečností, které by svědčily i pro jiné důvody zastavení jeho trestního stíhání, tedy také skutečností odůvodňujících závěr o promlčení trestního stíhání nebo o nedostatku nutného souhlasu poškozeného s trestním stíháním. Na rozdíl od zastavení trestního stíhání z důvodu upraveného v § 11 odst. 1 písm. m) tr. ř. však při zastavení trestního stíhání z důvodu jeho promlčení nebo absence nutného souhlasu poškozeného může obviněný následně ve stanovené lhůtě prohlásit, že na projednání věci trvá, v důsledku čehož by bylo v trestním řízení dále pokračováno (viz § 11 odst. 4 tr. ř.). Oproti situaci, v níž by k zastavení trestního stíhání nedošlo, se přitom v případě pokračování v zastaveném trestním řízení na základě uvedeného prohlášení obviněného jeho procesní postavení v řízení významně mění (zlepšuje), neboť soud, neshledá-li v dalším řízení důvod ke zproštění obžalovaného, vysloví sice jeho vinu, trest mu však neuloží (§ 227 tr. ř.). O tom, že má obviněný v uvedených případech k dispozici možnost trvat na projednání věci i po zastavení trestního stíhání, je přitom orgán činný v trestním řízení povinen obviněného vždy též rádně poučit (§ 11 odst. 4 věta druhá tr. ř.). Samotná skutečnost, že obviněný v rámci své procesní taktiky v řízení prosazoval zastavení svého trestního stíhání z důvodu jeho promlčení nebo pro absenci nutného souhlasu poškozeného jej přitom z možnosti následného využití prohlášení upraveného v § 11 odst. 4 tr. ř. nikterak nediskvalifikuje. I v takovém případě má obviněný (který díky zastavení trestního stíhání nově získává jistotu, že již nebude potrestán) otevřenou cestu k tomu, aby v dalším řízení docílil případného vydání zprošťujícího rozhodnutí a zcela se tak očistil, což by mu současně umožnilo dosáhnout též na odškodnění újmy, která mu v příčinné souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním vznikla. To, že se obviněný, který byl finálním rozhodnutím soudu obžaloby zproštěn, v průběhu trestního řízení zprvu sám (úspěšně) dovolával možnosti trestní stíhání zastavit, totiž existenci jeho nároku na odškodnění újmy, jež mu byla nezákonným trestním stíháním způsobena, rovněž neohrožuje.

36. Není-li nárok obviněného na náhradu újmy způsobené mu jeho nezákonným trestním stíháním

vyloučen v případě, že obviněný v průběhu svého trestního stíhání původně prosazoval jeho zastavení z důvodu, pro který mu zákon poskytoval možnost dosáhnout následného vydání zprošťujícího rozhodnutí (čehož pak obviněný úspěšně využil), Nejvyšší soud neshledává žádný dostatečně přesvědčivý důvod, pro který by na takovýto procesní návrh obviněného mělo být nahlíženo jinak v situaci, kdy je v něm poukazováno na existenci důvodu vedoucího k zastavení trestního stíhání, pro který však zákon obviněnému možnost následně prohlásit, že na projednání své věci trvá, neskýtá. I zde proto platí, že žalobcova procesní strategie promítající se do uvedeného návrhu, k němuž se soud následně přiklonil, uzavřel-li, že podmínky pro zastavení trestního stíhání ze žalobcem prosazovaného důvodu jsou skutečně dány (což v posuzovaném případě nadto učinil v rozporu s judikaturou popsanou v bodě 30 odůvodnění tohoto rozhodnutí, přičemž státní zástupce navzdory tomu rozhodnutí o zastavení žalobcova trestního stíhání nenapadl opravným prostředkem, jenž mu příslušel), nemůže být sama o sobě důvodem, který žalobcův nárok na náhradu újmy způsobené mu nezákonným trestním stíháním a priori bez dalšího vyloučí. Na tento případ tak rovněž dopadá závěr vyjádřený v již vícekrát zmíněném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3485/2013, uveřejněném pod číslem 77/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého analogická aplikace § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. [82/1998](#) Sb. není možná v případě, kdy poškozený, proti němuž vedené trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu jeho nepřiměřené délky, neměl možnost dosáhnout pro sebe příznivějšího výsledku trestního stíhání tím, že by navrhl jeho pokračování. Opačný závěr, který stran nároků na náhradu újmy způsobené nezákonným trestním stíháním v napadeném rozsudku vyslovil odvolací soud, proto neobstojí.

37. Dovolání je dále důvodné i v části týkající se nároku na náhradu nemajetkové újmy, jež byla žalobci způsobena nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení.

38. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

39. Podle § 31a OdpŠk se bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odstavec 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odstavec 2). V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení, a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

40. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu shrnutá v rozsudku ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1273/2014, dospěla v minulosti k závěru, že zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky je způsobilým, účinným a rovněž zásadně dostatečným kompenzačním prostředkem odškodnění nemajetkové újmy vzniklé obviněnému (obžalovanému) nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Přiznání odškodnění v některé z dalších forem předvídaných § 31a odst. 2 OdpŠk je na místě až tehdy, pokud by se s ohledem na individuální okolnosti věci nejevil být způsob kompenzace zastavením trestního stíhání dostatečným odškodněním (když zásadně dostatečným odškodněním je). Tento závěr byl následně korigován judikaturou Ústavního soudu, jak patrně z jeho nálezu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. I. ÚS 741/17, podle kterého situace, kdy bylo trestní stíhání zastaveno z důvodu jeho

nepřiměřené délky, aniž by mohl být učiněn závěr o tom, zda obviněný daný skutek spáchal či nikoliv, je odlišná od situace, kdy byl obviněný již shledán vinným a dostalo se mu beneficia zmírnění trestu odůvodněného nepřiměřenou délkou trestního řízení. Pokud obviněný o zastavení trestního stíhání nepožádal, a neměl ani možnost trvat na projednání věci, nemůže být takové zastavení považováno za kompenzaci nepřiměřené délky řízení. Na tento závěr poté Nejvyšší soud navázal v rozsudku ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 4773/2017, v němž uvedl, že zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky za podmínek, kdy obviněný neměl možnost prohlásit, že na projednání věci trvá, a sám o zastavení trestního stíhání nežádal, je prostředkem zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení, zásadně ovšem nedostačuje k úplnému odčinění způsobené újmy.

41. V nyní řešeném případě žalobce zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky sám opakovaně požadoval, pročez je namístě závěr, že byl s touto formou odškodnění nemajetkové újmy, jež mu byla nepřiměřenou délkou jeho trestního stíhání způsobena, srozuměn (nebyla mu tedy soudem vnučena). Lze tudíž odvolacímu soudu přisvědčit v názoru, že za této situace by bylo možné považovat zastavení předmětného trestního stíhání, k němuž se žalobci nadto od žalované dostalo též konstatování porušení jeho práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, za zásadně postačující formu zadostiučinění předmětné nemajetkové újmy. Závěr o adekvátnosti takového odškodnění nicméně nelze ani v takovémto případě přijmout bez jeho konfrontace s kritérii upravenými ve výše citovaném § 31a odst. 3 OdpŠk, a to tím spíše, je-li poškozeným zpochybňován. Platí totiž, že nejen na závěru o nepřiměřenosti délky řízení, ale v návaznosti na něm i na závěru o případné formě a výši zadostiučinění, se projeví kritéria uvedená v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk ve stejném poměru, v jakém se na celkové délce řízení podílela (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 35/2012). Takovouto konfrontaci však odvolací soud v napadeném rozhodnutí neprovedl.

42. Dovolací soud ve své ustálené judikatuře opakovaně konstatuje, že stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiučinění je především úkolem soudu prvního stupně a přezkum úvah tohoto soudu úkolem soudu odvolacího. Přípustnost dovolání proto nemůže založit pouhý nesouhlas s formou či výší přisouzeného zadostiučinění, neboť ta se odvíjí od okolností každého konkrétního případu a nemůže sama o sobě představovat otázku hmotného práva ve smyslu § 237 o. s. ř. Dovolací soud při přezkumu výše zadostiučinění v zásadě posuzuje jen právní otázky spojené s výkladem podmínek a kritérií obsažených v § 31a odst. 3 OdpŠk, přičemž výslednou formou či částkou se zabývá až tehdy, byla-li by vzhledem k aplikaci tohoto ustanovení na konkrétní případ zcela zjevně nepřiměřená (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4462/2009, a ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2174/2012, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. 30 Cdo 5483/2015). Závěr o tom, zda forma zadostiučinění, jehož se dle odvolacího soudu žalobci za nepřiměřenou délku jeho trestního stíhání dostalo, je či není v nyní řešeném případě zcela zjevně nepřiměřená, a to i z pohledu v dovolání zdůrazňované nečinnosti soudu v posuzovaném řízení [§ 31a odst. 3 písm. d) OdpŠk], hrozby vysokého trestu odnětí svobody a trestu zákazu činnosti, již byl žalobce vystaven, jakož i nebezpečí případného uložení povinnosti k náhradě škody [§ 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk], nebo z pohledu údajné extrémní délky posuzovaného řízení, však nelze pro absenci jakýchkoliv úvah odvolacího soudu, které by z aplikace § 31a odst. 3 OdpŠk vycházely, možné učinit.

43. Z výše uvedených důvodů je tudíž právní posouzení otázky formy zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež byla žalobci způsobena nepřiměřenou délkou jeho trestního stíhání, jak se podává z napadeného rozhodnutí odvolacího soudu, neúplné, a tedy nesprávné.

44. Podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Takové vady řízení však dovolací soud v daném případě neshledal, s výjimkou již výše zmíněné absence relevantních důvodů

vztahujících se k závěru o formě přiměřeného zadostiučinění za újmu způsobenou žalobci nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení, jež ve svém důsledku zakládá částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (srov. § 157 odst. 2 o. s. ř. a dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 100/2013).

45. Nejvyšší soud proto rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil, a to jak v obou jeho výrocích o věci samé, tak i v jeho závislém výroku o nákladech řízení, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)